

עמ"י 46429/03/19 - מדינת ישראל נגד עבדאללה דיבאש,, אחמד דיבאש,

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"י 46429-03-19 מדינת ישראל נ' דיבאש

בפני כבוד השופט כמאל סעב
העוררת מדינת ישראל
נגד המשיבים
1. עבדאללה דיבאש,
2. אחמד דיבאש,

נוכחים:

ב"כ העוררת: עו"ד קרן זיגמן

ב"כ המשיבים: עו"ד מוחמד מסארווה - סנגוריה ציבורית

המשיבים בעצמם ביחד עם אמם

החלטה

1. בפניי שני עררים על שתי החלטות של בית משפט השלום בחדרה אשר ניתנו ביום 19.3.19 ע"י כב' השופט אלכס אחטר, בשני תיקים שאוחדו: מ"י 43741-03-19 ומ"י 43892-03-09.
2. בית משפט קמא דחה את בקשת העוררת והורה על שחרור המשיבים, שהינם אחים, בתנאים מגבילים של מעצר בית מלא עד ליום 21.3.19, שעה 16:00, בפיקוח אחד מהוריהם וכן הפקדה כספית בסך של 3,000 ₪ וערבות עצמית של כל אחד בסך 5,000 ₪ (להלן: "**החלטת השחרור**").
3. יצוין כבר עתה כי בתום הדיון לא עתרה נציגת העוררת לעיכוב ביצוע החלטת השחרור, אם כי לאחר שנמסרה ההחלטה לצדדים, הגישה המבקשת בקשה לעיון חוזר לעיכוב ביצוע החלטת השחרור ונימקה זאת כי נציגת העוררת בהיותה חדשה בתפקיד לא ביקשה בטעות עיכוב ביצוע החלטת השחרור, לכן ביקשה לתקן את המחדל וטענה כי בית משפט קמא "**עוד לא קם מכיסאו**".
3. בית משפט קמא לאחר ששמע את טיעוני הצדדים דחה את הבקשה לעיון חוזר.
4. המשיבים נעצרו לראשונה ביום 16.3.19, סמוך לשעה 05:45, בגין חשד לביצוע עבירה של פגיעה
עמוד 1

בנסיבות מחמירות, שבוצעה בצוותא על ידי שני המשיבים, כשהעברייין מזויין בכלי חד, יחד עם עבירה של החזקת סכין. נטען כי ביום זה בשעות הלילה תקפו המשיבים יחד את הקורבן, באמצעות אלה וסכין, ופצעו אותו באופן שהקורבן נזקק לקבלת טפול רפואי בבית חולים, שם אושפז ושחרר ביום 18.3.19.

5. מעצרם של המשיבים הוארך עד ליום 19.3.19 וזאת על מנת לאפשר לעוררת להשלים ולבצע את פעולות החקירה שהוצגו לבית משפט קמא בהארכת המעצר הקודמת וביום 19.3.19 עתרה העוררת בפני בית משפט קמא להארכת מעצרם של המשיבים למשך 5 ימים נוספים על מנת להשלים ולבצע את פעולות החקירה שסומנו על ידי בימ"ש קמא במ/2.

6. בית משפט קמא לאחר שעיין בדוחות החקירה שסומנו מ/2, קבע כי מרבית פעולות החקירה הנדרשות לביצוע הן פעולות שאינן כרוכות במי מהמשיבים וכי מדובר בפעולות חקירה שמקורן במחדלי היחידה החוקרת עת חקרה וניהלה תיק זה.

7. בית משפט קמא הדגיש כי קיים יסוד סביר וחשש כי המשיבים היו מעורבים באירוע, אולם החשד הסביר אינו יכול לעמוד בזכות עצמו אל מול הדברים והעובדות והראיות אשר נמצאים בתיק החקירה והמתייחסים למתלונן עצמו שאף לו היה חלק באירוע וביצירת האווירה השלילית, כאשר הוא שוחרר בתנאים מגבילים באמצעות איסור קשר עם המשיבים או מי מבני ביתם.

8. בסופו של יום, לאחר שבית משפט קמא שמע את טענות הצדדים ועיין בחומר החקירה הורה על שחרור המשיבים בתנאים שפורטו לעיל.

9. מכאן הערר שבפניי הן על החלטת השחרור והן על החלטת בימ"ש קמא שדחה את הבקשה לעיון חוזר לעיכוב ביצוע.

10. ב"כ העוררת טענה כי בית משפט קמא לא נתן דעתו על הקשר המחייב על פי הפסיקה בין עוצמת הראיות לבין עילת המעצר ולא נתן דעתו לעובדה כי החשד והראיות התחזקו. עוד טענה כי לא היה מקום לקבוע כי היחידה החוקרת אחראית למחדלי חקירה.

11. לטענת ב"כ העוררת, אומנם מדובר באירוע שהחל עם דפיקות על דלת ביתם של המשיבים מצדו של הקורבן אולם התגלגל לכדי תקיפתו על ידי המשיבים בצוותא חדא, באלה וסכין, כאשר אחד המשיבים תקף באלה והשני דקר בסכין, ובנסיבות אלה לטענת ב"כ העוררת אין מקום להשוות בין המשיבים והמתלונן ולתהות מדוע שוחרר האחרון לאחר חקירתו בתנאי הרחקה מן המשיבים. לטענתה בימ"ש קמא לא הכיר לעומק את חומר הראיות וקבע בשגגה כי חלקו של המתלונן מהותי.

12. באשר לסירוב בית משפט לעיכוב ביצוע החלטת השחרור, טענה ב"כ העוררת כי לא היה מקום לתת משקל כה רב לטעות האנוש ואין להתעלם מהאינטרס הציבורי הקיים בתיק זה שכן שחרורם של המשיבים עלול לסכן את הציבור בשלב זה.
13. עוד נטען כי ב"כ העוררת פנתה בהזדמנות המידית והמהירה אל בית המשפט קמא בסיום הדיון וביקשה לתקן את הטעות, אולם אז הונחתה להמתין לסיום הדיון ומשם לפתיחת הליך ולקביעת דיון במעמד הצדדים בעוד כשעה דבר שניתק בפועל את הקשר בין הדיון בו בוצעה הטעות ואפשר את השלמת השחרור של המשיבים.
14. אשר על כן ביקשה העוררת לקבל את הערר ולהורות על המשך מעצרם של המשיבים.
15. מנגד ביקש ב"כ המשיבים לדחות את שני העררים וציין כי בית המשפט העליון קבע לא אחת שלא בנקל בית משפט מחזיר למעצר מי ששוחרר, ורק בשני מקרים שניתן להחזיר משוחרר למעצר: המקרה הראשון; אם המשוחרר הפר תנאי השחרור ובענייננו שני המשיבים נמצאים במעצר בית מלא ולא מפרים את התנאים; והמקרה השני, כפי שנקבע בבית המשפט העליון, שנתחדשו נסיבות המחייבות מעצר, דבר שלא מתקיים במקרה שלפנינו.
16. הסנגור המלומד ביקש להותיר את המשיבים במעצר בית מלא וציין כי אם יוגש כתב אישום מחר המשיבים יתייצבו לדיון.
17. עוד ציין הסנגור כי ב"כ העוררת הגישה בקשה לעיון חוזר ועיכוב ביצוע אחרי 3 שעות ממתן החלטת השחרור, לאחר שהמשיבים כבר שוחררו לביתם ואז נדחתה בקשתה.
18. לאחר שעיינתי בחומר החקירה, בפעולות החקירה שהעוררת מבקשת לבצע ושמעתי את טענות הצדדים אני מחליט לדחות את שני העררים.
19. כבר נקבע כי בקשה להארכת המעצר תתקבל כדי לאפשר למשטרה לבצע את פעולות החקירה הדורשות מעצרו של הנחקר, וזאת כדי למנוע שיבוש הליכי חקירה או שהמעצר של החשוד מתבקש לשם כך.
20. אכן, מקובל עליו כי לא בנקל יורה בית המשפט על החזרתו למעצר של מי ששוחרר לחלופת מעצר, טרם הגשת כתב האישום נגדו - לעניין זה ראו בש"פ 1237/04 **מדינת ישראל נ' גיאסוב** [ניתנה ביום 11.2.14]; שם נקבע כי :

"ככלל, מי ששוחרר ממעצר יוחזר אליו רק אם הפר את תנאי השחרור, או אם נתחדשו נסיבות המחייבות את החזרתו למעצר וחריגה מכלל זה עשויה להיות מוצדקת רק במקרים חריגים ועל יסוד נימוקים כבדי משקל"

שכן, "אם נאשם התהלך חופשי עובר למעצרו עד תום ההליכים או שוחרר בשלב מעצר הימים, כי אז ככל הנראה המסוכנות הנשקפת ממנו אינה כה גבוהה והחשש כי ישבש מהלכי משפט ויימלט מאימת הדין הוא קטן ומשכך אין הצדקה להשיבו למעצר" - ראו בש"פ 8015/09 קוניוף נ' מדינת ישראל (ניתנה ביום 20.10.09).

21. המקרה שבפניי אינו המקרה החריג המצדיק את החזרתם של המשיבים למעצר. יודגש כי עסקינן במשיבים צעירים בגילם, כאשר אחד מהם נטול עבר פלילי והשני בעל הרשעה אחת משנת 2015, כך שניתן לאיין את מסוכנותם בתנאים שנקבעו בהחלטת השחרור. מה גם, שניתן לקדם את החקירה ולהשלימה בהיות המשיבים במעצר בית מלא בתנאים מגבילים, כשהם מורחקים מן המתלונן, שאף הוא שוחרר בתנאים מגבילים, כך שנאסר עליו כל קשר עם המשיבים או מי מבני ביתם.

22. זאת ועוד ההוראה הרלוונטית בענייננו לדחיית ביצוע שחרור קבועה בסעיף 55(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו - 1996, שם נאמר כי:

"החליט בית המשפט על שחרור בערובה או על שחרור ללא ערובה, של אדם שהיה במעצר בעת מתן ההחלטה, והודיע היועץ המשפטי לממשלה או תובע, במעמד מתן ההחלטה, על רצונו לערור עליה, ראוי בית המשפט שנתן את הצו לצוות על השהיית ביצוע השחרור לתקופה שיקצוב ושלא תעלה על 48 שעות מעת מתן ההחלטה...."

ובענייננו, משלא הודיעה העוררת במעמד מתן ההחלטה על רצונה לערור עליה ולבקש עיכוב ביצוע, וכי בקשה לעיין חוזר בעניין זה הוגשה בחלוף כ-3 שעות, ולאחר שהמשיבים כבר שוחררו וקיימו את התנאים שבית המשפט קבע, אזי צדק בית משפט קמא בקובעו כי אין מקום בשלב זה לאפשר לעוררת לתקן את המחדל כפי שנוצר בענייננו.

25. אשר על כן ועל יסוד האמור אני מחליט לדחות את שני העררים.

ניתנה היום, י"ג אדר ב' תשע"ט, 20 מרץ 2019, במעמד הנוכחים.